

ALBATROS

Ivona Březinová

druhé
čtení

Vítej, Karle!

ILUSTROVAL JAROMÍR FRANTIŠEK PALME

Vítej, Karle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Vítej, Karle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

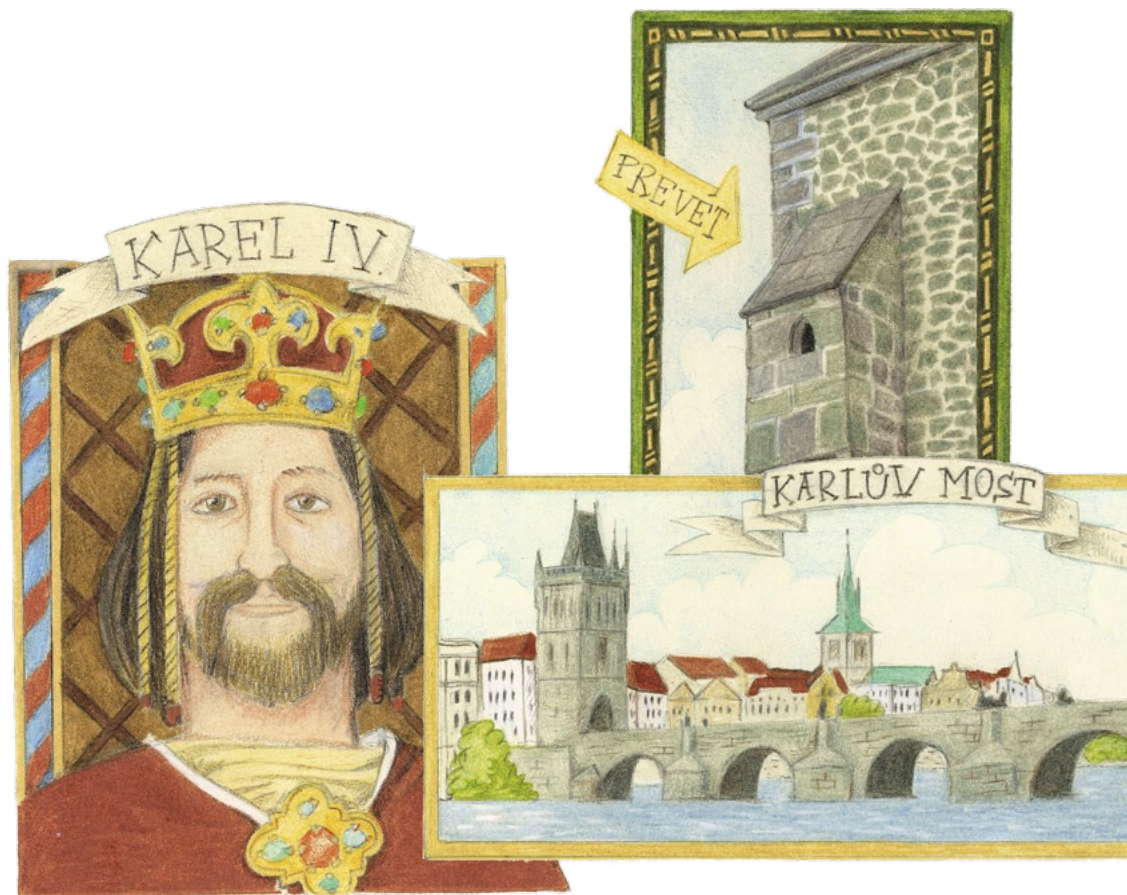
ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ivona Březinová
Vítej, **Karle!**

A L B A T R O S

druhé čtení

Ivona Březinová

ILUSTROVAL

JAROMÍR FRANTIŠEK PALME

Vítej, Karle!

Albatros

© Ivona Březinová, 2016

Illustrations © Jaromír František Palme, 2016

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-04323-4

ISBN 978-80-00-04364-7

Cizí kluk

„Přihraj, Dany!“ křikl Míra a sledoval, kam poletí míč.

Už chvíli si takhle kopali na plácku za kontejnery. Lidé z ulice sem nosili papír, plasty a bílé i barevné sklo. Oba kluci sem taky pravidelně odnášeli sběr. Ale víc je bavilo, když si tady mohli v klidu začutat. Podobných plácků bylo na sídlišti několik, jenže tenhle byl prostě jejich. A pro fotbálek ve dvojici jako stvořený.

Teď Míra míč minul. Balon přeskočil jeho tenisku a kutálel si to k nízké zídce v rohu plácku.

„Krucí. V poslední době nemám formu,“ ucedil Míra a rozběhl se pro míč.

U zídky se překvapeně zastavil. Za hromadou krabic se na zemi choulil kluk. Mohl být asi tak starý jako Míra a Dany. Zdál se strašně hubený a špinavý. Chvilku na sebe koukali. Jeden víc ustrašeně, druhý víc podezíravě. V očích obou byl však znát údiv.

„Kde jsi?“ ozvalo se Mírovi za zády.

Dany.

„Nemůžeš míč najít, nebo co?“

Míra mlčky ukázal před sebe.

„Co je to za kluka?“ nechápal Dany a pátravě si neznámého prohlížel.

Něco se mu na něm nezdálo.

„Copak vím?“ pokrčil Míra rameny. „Tak se ho zeptej.“

„Zeptej se ho ty,“ odsekl Dany a o krok ustoupil.

Míra vyčkával, jestli se kluk neozve sám od sebe. Neozval se. Dál na oba beze slova zíral. A vypadal opravdu vyděšeně. Jenže to taky mohla být lest. Možná tu číhá, aby něco ukradl.

„Hele...“ spustil tedy Míra opatrně. „Co tu děláš?“
Neznámý se rozhlédl. Očima zatěkal z Míry na Danyho
a nazpátek.

Ted' vyskočí a zdrhne, pomyslel si Míra. Ale kluk se ani
nepohnul.

„Tak co tu děláš?“ odvážil se ho oslovit i Dany.
Chlapec pomalu sklopil hlavu.

Uprchlík

„Třeba nám nerozumí,“ napadlo Míru.

„Možná je to cizinec. Uprchlík,“ hlesl Dany. „Jsi uprchlík?“
zeptal se kluka před sebou.

Chlapec zvedl hlavu. Zdálo se, že přemýšlí. Že by přece jen
chápal, na co se ho ptají?

„Jsi uprchlík, nebo nejsi?“ došla Mírovi trpělivost.

„Jsem,“ hlesl kluk tiše.

„Páni!“ vydechl Dany. „Takže nám rozumí. Vážně je to uprchlík. Sám to přiznal. Možná je dokonce cizinec. Ted' ještě zjistit, z které země.“

„Počkej,“ zarazil ho Míra. „Přemýšlej trochu. Nevypadá zrovna jako cizinec. A mluví česky. Mluvíš česky, že jo?“ obrátil se znovu na kluka.

Musel si to ověřit. Jedno krátké slovo ještě nemusí nic znamenat.

Oslovený pomalu vstal. Jeho hubenost bila do očí. Přitom měl na sobě širokou košili. A pod ní něco jako punčocháče. To snad ne, punčocháče? Míra se pobaveně zakřenil. Punčocháče nosil, když chodil do školky. Teď by je na sebe